

[Fischer]

forhold. Det er realismens fase i dansk politik, det drejer sig om. Og realisme er at tage stilling til de fire strukturproblemer, som først og fremmest præger det danske samfund ved indgangen til 1990'erne: den for store offentlige sektor og dermed det for høje skatte- og afgiftstryk, et skattesystem der adskiller sig alt for meget fra de øvrige EF-landes, for lav samlet opsparing, og endelig et for stift arbejdsmarked. Derfor er det i dette efterår så vigtigt for det danske samfund, at vi nu kommer politisk i gang – for den enkelte borgers og for den enkelte families velfærd og beskæftigelse.

Så synes jeg, det er en dårlig idé at starte folketingsåret med en politisk polemik, at begynde at snakke om regeringsdannelse, som hr. Svend Auken gjorde, og at bruge et politisk popudtryk som, at der er tale om en nødsituation i det danske samfund. Jeg vil ikke være uvenlig over for Socialdemokratiet, men det virker, som om Socialdemokratiet er i vildrede med sig selv. Hvad vil partiet egentlig? Vil de deltage, eller vil de ikke deltage? Det forstod jeg ikke helt klart af hr. Svend Aukens tale. Det får vi nok at vide i de kommende uger.

Men ser vi på, hvorledes andre uden for dette hus beskriver regeringens indsats, så er det helt andre toner, der lyder. »Ugebrevet« mandag morgen talte om, at den danske økonomi og hr. Poul Schlüters regering havde klaret sig langt bedre end sit rygte, og et udenlandsk analyseinstitut talte om en imponerende indsats.

Det er også en kendsgerning, at vi i dag har en rente, en inflation og nogle vækstbetingelser, der er helt anderledes end i 1982. Så skal vi ikke komme tilbage til de faktiske forhold, hr. Svend Auken?

Men det er da rigtigt, at der er andre vigtige samfundsspørgsmål, vi skal tage stilling til, f.eks. den enkelte danskers retssikkerhed og personlige tryghed i dagligdagen. Der vil den konservative folketingsgruppe fortsætte den linje, vi hidtil har arbejdet med: at sætte den lovlidige borger i centrum for vor opmærksomhed, at have en tilstrækkelig politistyrke, nærpolti, så lovovertrædelser mødes med den nødvendige fasthed i sanktionerne.

Flygtningeområdet optager mange mennesker. Den konservative folketingsgruppe er klar med en politik; vi er klar til de nødvendige forhandlinger om ændring af udlændingeloven. Det gælder også kulturpolitikken, det gælder

børns og familiers forhold. Vi vil gå ind i debatten med et positivt udgangspunkt.

Men den vigtigste betingelse for, at vi kan klare alle de spørgsmål, er, at vi har en velfungerende dansk økonomi. Den konservative folketingsgruppe ønsker derfor, at vi bruger tiden fornuftigt til at opnå resultater på disse afgørende økonomiske områder ved vedtagelse af regeringens skatteforslag samt finanslovsforslaget og de hertil knyttede lovforslag. Det vil være udtryk for vilje og evne til samarbejde og det bedste udgangspunkt for, at hele folketingsåret kan få et positivt forløb. Mon ikke det er, hvad befolkningen med rette kan forvente af os?

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Man bør vel starte med at byde velkommen til den nye politiske ordfører for Det Konservative Folkeparti, og netop da det er hr. Fischers jomfrutale som sådan, bør vi vel også have en ganske betydelig overbærenhed, hvis ikke der er sammenhæng i de argumenter, som hr. Fischer har anvendt; det synes jeg selvfølgelig vi bør tage i betragtning, når vi vurderer talen.

Men alligevel kan jeg ikke lade være med at spørge hr. Fischer: Forstod jeg det rigtigt, at hvis man tager 4-5 mia. kr. op af erhvervslivets kasse og lukker dem ud i skattelettelse, i forbrug til lønmodtagerne, så giver det konkurrenceevneforbedring, så giver det dynamik, så giver det øget beskæftigelse, og så løser vi sådan set alle de grundlæggende problemer i det danske samfund? Var det ikke det, der var hovedbudskabet?

Jeg forstod på hr. Fischer, at han mener, at det giver løntilbageholdenhed. Vi har regnet lidt på regeringens forslag i så henseende, og vi kan se, at hvis vi omregner den skattelettelse, som er tiltænkt dem med en indtægt på 150.000 kr., så skal de vise en løntilbageholdenhed på 1,1 pct., svarende til 1.700 kr., for fuldt ud at miste skattelettelsen.

Hvis nu vi i stedet for tager en på et lønniveau, der svarer til ministre, dvs. ca. 725.000 kr. i dag – det er vist mere for ministre, men lad os nu tage runde tal. 725.000 kr. giver en skattelettelse på 35.000 kr. Det svarer til, at ministre og ligestillede skal vise tilbageholdenhed med lønnen med 15 pct., således at man får en lønforbedring, der er 109.000 kr. mindre i lønforhandlingerne, end man ellers skulle have haft, for at få en uændret situation.